

Long Island lagúnái avagy élet a Hosszú szigeten

2009 szeptember 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Long Island-en valaha tizenhárom indián törzs élt. Mára már csak a legendák és a titokzatos hangzású településnevek (Syosset, Massapequa, Montauk, Manhasset, Copiague) emlékeztetnek az őslakosokra, akik városaikát lagúnák szövevényére építették.

A sziget hangulatát az óceán közelsége határozza meg. Tenger, friss leveg?, gyönyör? táj, gazdag természet. Long Island New York City szanatóriuma.

Amerikából jelentem II.

Amikor magyar barátaim kérdik, hol élek, automatikusan azt válaszolom, New York-ban, ezzel azonban gyakran okozok félreértést. Azt tapasztalom, hogy New York az otthoniak szemében azonos Manhattan-nel, azaz New York City-vel. Kérdezik, milyen a felh?karcolók árnyékában élni, tényleg egymás hegyén-hátán haladnak-e a sárga taxik és hogy hány hírességet látok napjában. Ilyenkor elmondom, hogy New York nem azonos New York City-vel, hanem egyike az államoknak és Manhattan mérete és híressége ellenére sem New York Állam f?városa. Legtöbbször csalódottságot látok a tekintetekben, hallok a vonal túloldalán. *Hát nem New Yorkba mentél?* De igen. Long Island-re.

Helyi lakosnak lenni Long Island-en hasonló érzés, mint egy Balatoni parti születés?nek. Egész mást jelent itt élni, mint nyaralni, kikapcsolódni jönni ide, majd visszaszaladni a városba. Igen, a manhattan-ieknek Long Island mindig is üdül?-, hajókázó-, strandolóhelynek számított. Természetesen a millimosok, filmcsillagok azonnal kisajátították a sziget egy részét (Hamptons), házakat vásároltak, palotákat építettek, felnyomva ezzel az árakat, idevonzva a kíváncsiskodókat, a bulvársajtót.

Visszafelé ez már kevésbé m?ködik. Az itt él?k többsége csak kényszerb?l utazik a City-be. Odszólítja ?ket a munka, üzleti kapcsolat. Manhattan másik vonzereje a kultúra, a Broadway, a kiállítások, koncertek és hangversenyek, azoknak, akik mindig a legfrissebbre, legdivatosabbra, legfelkapottabbra vágnak. Long Island viszont tökéletes hely azok számára, akik szeretik elkerülni a forgatagot, csöndre, kellemes leveg?re, gyönyör? tájra vágnak.

Emlékszem az els? útra a Kennedy Repül?tért?l hazáig. Ahogy elhagytuk New York City-t az épületek hirtelen "összementek", a forgalom is elviselhet?bb lett.

Csinos, igazi amerikai stílusú kertes házak, egyemeletes épületek vettek körül. Az itt élők sokat adnak házaikra, kertjeikre. Csinosítják, ünnepek alkalmával gazdagon díszítik portájukat. A kertek, udvarok makulátlanok. Az egyetlen dolog, amihez kicsit nehezebb volt hozzászoknom, az az amerikaiak kerti giccsek iránti végtelen rajongása. A másik meglepetés a gyalogosforgalom teljes hiánya volt. Hosszú hetekbe telett, mire túltettem magam az elhagyatottság- és magányérzeten, ami akkor kapott el, amikor gyalogszerrel vágtam neki a napi bevásárlásnak. Long Island az autós közlekedésre épül. Mindenkinek van saját járgánya, járókelőket nem látni az utakon. A boltok, irodák előtt leparkolnak, intézik ügyeiket, majd visszapattanak a kocsiba. Ennek megfelelően nincsenek járdák sem, csak ott, ahol üzletsorok vannak. Mára már ezt is megszoktam.

Long Island első sorban a lagúnák szigete. Szinte minden ház hátsó frontja vízre nyílik. Ezek nagy része

emberalkotta víziút, hiszen az itt élők mindig is halászzal keresték a kenyerüket. A lagúnák kötötték össze a nyílt vizet, az óceánt a várossal, könnyítették meg az emberek hétköznapjait. A halászok hajnalban elkötötték hajóikat a ház mögötti dokkokból és naplementéig járták az öblöket, az óceán közeli szakaszait. A mai napig, főleg Long Island déli részét halászok lakják, ám a lagúnák ma már inkább csak a szórakozást szolgálják. Bizony, nem olcsó multság egy hajó fenntartása, de azt tapasztalom, hogy a lakosság legalább 80%-a rendelkezik kisebb-nagyobb vízi alkalmatossággal. Nekünk nincs és tudom, nem is lesz, de szívesen elnézem, ahogy az emberek bütykölgetik, szépítgetik őket és persze a vidám hajózókat, akik elhaladnak a házunk mögött. Autó és hajó együtt parkol. Ez is Long Island.

Gyakran sétálgatok a lagúnák mentén és az a furcsa érzésem támad, mintha állandóan fülelnék. Várom, hogy valamelyik pillanatban szembetalálom magam az óceánnal. Valahol egyszer csak felbukkan az egyik ház mögött.

Érzem, szinte hallom a közelségét, és mégse lelem. Mintha játszadozna velem. Sokszor messze-messze elkerkezek, reménykedve, hogy meglátom a nagy vizet, pedig az eszem tudja, hogy ahhoz bizony órákat kellene tekernem. Mégis reménykedek. Nagyon szeretem nézni a vizet. Vágyom a világítótoronyhoz, a sziget legkeletibb csücskéhez, ahol a lagúnák az Atlanti-óceánba folynak, ahol a legközelebb vagyok otthoni szeretteimhez.

[További képekhez kattints](#)

Garbutt Katalin

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

[Tweet](#)

 Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

Ajánló